

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 725/2016-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Františkom Vavračom, Horná 51, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj ich práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14 Co 246/2015-209 z 23. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júna 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED],

na uzavretie zmluvy, a ak ju ten odmietne, žalobou voči nadobúdateľovi sa domáhať nahradenia prejavu vôle, a ak sťažovatelia využili druhú možnosť, táto do úvahy neprichádzala, lebo súd považoval odstúpenie od kúpnej zmluvy za platné a taktiež bol toho názoru, že porušenie predkupného práva bolo samotným odstúpením od zmluvy odstránené.

Sťažovatelia v sťažnosti taktiež uviedli, že odvolací súd, rozhodujúc rozsudkom napadnutým touto sťažnosťou, považuje rozhodnutie okresného súdu za správne. Ďalej v nej uviedli, že:

„Odvolací súd prijal právny záver ..., že odporcovia mohli odstúpiť od kúpnej zmluvy zo dňa 4. 5. 2005, lebo po uzavretí zmluvy zistili, že došlo touto zmluvou k porušeniu predkupného práva tretích osôb, hoci boli predávajúcou ubezpečení, že na prevádzaných nehnuteľnostiach neviaznu žiadne práva tretích osôb najmä predkupné právo a reštitučný nárok. Zároveň odvolací súd zdôraznil, že nárok nás sťažovateľov v postavení navrhovateľov v pôvodnom konaní na nahradenie prejavu vôle nie je nadradený vo vzťahu k právu na odstúpenie od zmluvy a preto odstúpenie od zmluvy je v súlade so zákonom. Takéto odôvodnenie odvolacieho súdu je pomerne rozsiahle, ale je argumentačne plytké a jednoduché... Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. zákon stanovuje podmienky odôvodnenia rozsudku, z ktorého vyplýva, že neoddeliteľnou súčasťou odôvodnenia je úsudok, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a najmä úsudok o tom, ako vec právne posúdil, keď znakom odôvodnenia je presvedčivosť.

Ak náš žalobný návrh vo vzťahu k nároku, o ktorom bolo rozhodované čiastočným rozsudkom zdôrazňuje skutočnosť, že ak sme vykonali voľbu práva a uplatnili právo na nahradenie prejavu vôle dňa 18. 6. 2005... a odporcovia s časovým odstupom takmer 2 týždne od zmluvy odstúpili, tak paralelne vedľa seba existujú dve práva a to na jednej strane právo vykonané sťažovateľmi na nahradenie prejavu vôle a právo odporcov na odstúpenie od zmluvy, keď každé z nich bolo vykonané v inom časovom úseku. Konkurencia týchto diametrálne odlišných práv musí byť súčasťou právnej úvahy o tom, či tieto práva sú rovnocenné kvalitatívne a ak áno, ktoré z nich má pri pôsobení prednosť, lebo súčasne obidve takéto práva vedľa seba v reálnom čase viazané k tomu istému objektu /spoluvlastnícky podiel ku konkrétnym nehnuteľnostiam/ nemôžu existovať. ... Napriek odôvodneniu nášho žalobného návrhu, ktoré sa týkalo tejto logickoprávnej úvahy sa odvolací súd jej posudzovaniu vôbec nedotkol, hoci tak urobiť mal a musel. ... Ak súd

bez riadneho odôvodnenia svojho úsudku a bez akejkoľvek reakcie na ponúkaný úsudok navrhovateľov rozhodol, takéto rozhodnutie je nepresvedčivé a je v rozpore s legitímnym očakávaním navrhovateľov pochopiť prípadnú nesprávnosť svojho postoja pri bránení svojich práv.

Ak naznačený postup zo strany odvolacieho súdu dodržaný nebol, tak tu došlo k výraznej svojvôli zo strany odvolacieho súdu, ktorá zakladá porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR...

V zmysle uvedeného odvolací súd odmietol úvahu o nadržanosti nášho práva na nahradenie prejavu vôle, ale neuvedomujúc si podstatu veci fakticky priznal nadržanosť právu odporcov 1/,2/ na odstúpenie od zmluvy. ... Ak v oboch prípadoch ide o kvalitatívne rovnaké práva vlastníť majetok, potom skoršie vykonané právo ... neguje právo neskoršie vykonané a tým aj neskoršie nadobudnuté. ... z hľadiska takého právneho posúdenia, aké vykonal odvolací súd ostala nedotknutá otázka, prečo naše právo riadne vykonané a nadobudnuté stelesnené v uplatnenom nároku ostalo mimo posudzovania arbitrárnou úvahou, že nie je nadržané právu na odstúpenie od zmluvy, ale tým, že odstúpenie od zmluvy uznal ako relevantné, fakticky zaviedol odvolací súd nadržanosť odstúpenia od zmluvy proti nášmu právu na nahradenie prejavu vôle, hoci toto právo, ktorému priznal nadržanosť z hľadiska plynutia času bolo nadobudnuté následne. Zároveň sa vôbec nedotkol pri právnom posudzovaní našej opozičnej argumentácie, ktorá mala svoju hĺbku a skutkovú súvislosť s právnym posudzovaním. “

3. Na základe uvedených skutočností sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd vydal vo veci samej tento nález:

„Krajský súd rozsudkom spis. zn. 14Co/246/2015-209, 6105212709, zo dňa 23. 2. 2016 porušil základné právo sťažovateľov 1/ [REDAKOVANÉ], 2/ [REDAKOVANÉ], 3/ [REDAKOVANÉ] všetci bytom [REDAKOVANÉ], vlastníť majetok a základné právo na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1/ Ústavy SR, ďalej porušil právo na spravodlivý proces /na spravodlivé súdne konanie/ podľa čl. 46 ods. 1/ Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu, spis. zn. 14Co/246/2015-209, 6105212709, zo dňa 23. 2. 2016, zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľom 1/ [REDAKOVANÉ], 2/ [REDAKOVANÉ], 3/ [REDAKOVANÉ] všetci bytom [REDAKOVANÉ], priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 609,48 Eur...“

Uznesením sp. zn. I. ÚS 550/2016 zo 14. septembra 2016 bola sudkyňa Jana Baricová (predsedníčka III. senátu) vylúčená z výkonu sudcovskej funkcie vo veci vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 8282/2016, preto v súlade s čl. III. bodom 1 písm. b) platného rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2016 rozhoduje v tejto veci III. senát ústavného súdu v zložení: predseda senátu Lajos Mészáros, sudca spravodajca Sergej Kohut a sudca Rudolf Tkáčik.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

9. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

12. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno zistiť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

13. Sťažovatelia v sťažnosti namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený čiastočný rozsudok okresného súdu z 24. novembra 2014, ktorým okresný súd žalobu sťažovateľov v časti týkajúcej sa určenia vlastníctva zamietol.

14. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia nesúhlasia najmä s právnym názorom odvolacieho súdu v predmetnom konaní týkajúcim sa odstúpenia odporcov od kúpnej zmluvy zo 4. mája 2005, ktoré považuje krajský súd za platné, ako aj s vyjadrením odvolacieho súdu, že nárok sťažovateľov (navrhovateľov v napadnutom konaní) na nahradenie prejavu vôle nie je nadradený vo vzťahu k právu na odstúpenie od zmluvy, a preto odstúpenie od zmluvy je v súlade so zákonom. Odôvodnenie odvolacieho súdu považujú za argumentačne plytké, jednoduché a nepresvedčivé.

15. Pri preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

16. Ústavný súd preto v prvom rade preskúmal čiastočný rozsudok okresného súdu č. k. 12 C 75/2005-193 z 24. novembra 2014 o zamietnutí žalobného návrhu v časti, ktorou

žiadali sťažovatelia určiť, že odporcovia [REDACTED] a [REDACTED] sú spoluvlastníci nehnuteľností v katastrálnom území [REDACTED], zapísaných na Okresnom úrade Banská Bystrica, odbore katastra, na LV č. [REDACTED] ako pozemok KN parcela č. [REDACTED] zastavané plochy a nádvoría o výmere 390 m², ďalej stavba – obytný dom ([REDACTED]), súpisné č. [REDACTED] postavený na KN parcele [REDACTED] v spoluvlastníckom podiele 68/400 v režime BSM, a z jeho odôvodnenia zistil, že „z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že odporcovia 1/ a 2/ platne odstúpili od kúpnej zmluvy zo dňa 4. 5. 2005. Súd má za to, že odstúpenie od zmluvy obsahovalo podstatné náležitosti platného úkonu... Z prejavu vôle odporcov 1/-2/ je zjavné, že títo nemienili zotrvať na predmetnej kúpnej zmluve v dôsledku vadnosti právneho úkonu, ktorý mohol viesť k prípadnej relatívnej neplatnosti. Nakoľko odporca 1/ a 2/ uzatvárali kúpnu zmluvu s vedomím, že na nej neviazne právo tretích osôb, súd odstúpenie od danej zmluvy nepovažoval za konanie proti dobrým mravom, ale uplatnenie zákonného práva na odstúpenie od zmluvy a zotrvaní na zrušení zmluvy s účinkami ex tunc. Pokiaľ došlo po zápise dohody o odstúpení od zmluvy ako záznamovej listiny do katastra nehnuteľností k následným prevodom a dispozíciám s predmetným podielom, tak súd považoval tieto za platné, vychádzajúc z platnej dohody o odstúpení. ... Nakoľko súd považoval odstúpenie od predmetnej kúpnej zmluvy za platné a zapísané údaje v katastri nehnuteľností svedčia v prospech odporcov 1/-2/, pretože odporcovia sa stali podielovými spoluvlastníkmi predmetnej nehnuteľnosti na základe dedenia ..., súd mal za to, že v danej veci neexistuje naliehavý právny záujem. Odstúpením odporcov 1/-2/ od predmetnej zmluvy došlo k navráteniu do stavu pred porušením predkupného práva, čím sa dosiahol právny stav, v ktorom v dôsledku odstúpenia od kúpnej zmluvy odporcami 1/-2/ navrhovateľom žiadna ujma nevznikla. Súd má za to, že porušenie predkupného práva samotným odstúpením od zmluvy bolo odstránené. V dôsledku danej situácie aktuálny právny stav na katastri nehnuteľností svedčí v prospech odporcov 1/-2/, nakoľko tí sú platnými vlastníkmi spornej nehnuteľnosti. Súd poznamenáva, že ani v prípade určenia odstúpenia od zmluvy neplatným, výsledkom za daného stavu by nebola zmena zápisov údajov v katastri nehnuteľností, nakoľko za súčasného stavu by nebol povolený vklad kúpnej zmluvy, znenie ktorej je uvedené v žalobnom petite.“

17. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že rozsudok okresného súdu z 24. novembra 2014 potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP, lebo po preskúmaní veci na základe podaného odvolania zo strany navrhovateľov dospel k záveru, že okresný súd v danej veci v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie, vykonané dokazovanie vyhodnotil v súlade s § 132 OSP a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil. Odvolací súd sa s jeho odôvodnením v plnom rozsahu stotožnil.

V rámci odvolacieho konania krajský súd z pripojeného spisu okresného súdu sp. zn. 15 C 182/2005 zistil, že krajský súd rozsudkom č. k. 14 Co 123/2009-300 zo 4. novembra 2009 rozhodol tak, že zmenil rozhodnutie okresného súdu, ktorým bolo vyhovené návrhu navrhovateľov na určenie neplatnosti odstúpenia od kúpnej zmluvy, tak, že odstúpenie od kúpnej zmluvy z 29. júna 2005 medzi odporcami [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], ktoré sa týka kúpnej zmluvy zo 4. mája 2005, je neplatné, zamietol. Krajský súd, ktorý rozhodoval v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 123/2009, bol toho názoru, že v danom prípade nebol daný naliehavý právny záujem navrhovateľov na určenie neplatnosti odstúpenia od kúpnej zmluvy, pretože by nedošlo k odstráneniu spornosti vzťahov účastníkov a nepredišlo by sa vzniku ďalších sporov medzi účastníkmi aj v spojitosti s konaním, ktoré je vedené o nahradenie prejavu vôle odporcov 1 a 2 uzavrieť s navrhovateľmi 1 až 3 kúpnu zmluvu o predaji spoluvlastníckeho podielu. Proti tomuto rozsudku krajského súdu bolo zo strany navrhovateľov podané dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom č. k. 3 Cdo 173/2010-366 z 11. decembra 2012 tak, že toto dovolanie zamietol.

S tvrdením (námietkou) navrhovateľov týkajúcim sa skutočnosti, že odporcovia 1 a 2 nemohli odstúpiť od kúpnej zmluvy zo 4. mája 2005 z dôvodu uplatneného práva na kúpu spoluvlastníckeho podielu zo strany navrhovateľov vo vzťahu k odporcom z porušeného predkupného práva, sa krajský súd v sťažnosťou napadnutom rozsudku nestotožnil a uviedol, že z obsahu spisu je nesporné, že sťažovatelia sa voči nadobúdateľovi (odporcom) domáhali, aby im nadobudnutý spoluvlastnícky podiel ponúkol na kúpu za rovnakých podmienok, za ktorých ho kúpil od pôvodného podielového spoluvlastníka. Ak teda v prípade predmetnej kúpnej zmluvy zo 4. mája 2005 existoval dôvod relatívnej neplatnosti, ktorú však sťažovatelia neuplatnili, pozerá sa na ňu ako na platný právny úkon,

a aj keď vo vzťahu k navrhovateľom bolo porušené predkupné právo, tak podľa názoru krajského súdu to ešte neznamená, že toto právo by bolo silnejšie a zabraňovalo by odporcom 1 a 2 odstúpiť od kúpnej zmluvy. Ak odporcovia zistili, že predkupné právo navrhovateľov bolo porušené, relatívna neplatnosť právneho úkonu namietaná nebola a na kúpnu zmluvu zo 4. mája 2005 sa hľadelo ako na platný právny úkon, tak za týchto okolností mohli odporcovia od predmetnej kúpnej zmluvy odstúpiť. Dôvodom ich odstúpenia bolo práve to, že na predmete kúpy viazlo zákonné predkupné právo ostatných spoluvlastníkov a týmto úkonom odstúpenia od kúpnej zmluvy bolo zákonným spôsobom odstránené porušenie práva. Takýto postup bol možný, keďže predmetná kúpna zmluva nebola napadnutá relatívnou neplatnosťou právneho úkonu. Bolo totiž len na navrhovateľoch, aké právo z porušenia predkupného práva uplatnia, a tým, že neuplatnili relatívnu neplatnosť právneho úkonu (predmetnej kúpnej zmluvy), a právny úkon bol teda naďalej platný, nezabránili tomu, že odporcovia mohli od tejto kúpnej zmluvy odstúpiť, ak sa dozvedeli o tom, že predkupné právo bolo porušené, a zo strany predávajúcej boli uistení o tom, že vo vzťahu k predmetu prevodu neviazlo predkupné právo. Za daných okolností tak uplatnené predkupné právo zo strany navrhovateľov vo vzťahu k odporcom na odkúpenie ich spoluvlastníckeho podielu nemohlo byť v danom prípade nadradené inému zákonnému právu, ktoré v tom čase mohlo byť použité v zmysle platného zákona na odstránenie závadného stavu. Podľa názoru krajského súdu navrhovateľom nevznikla žiadna ujma, pretože ich predkupné právo ostalo aj naďalej zachované. Ak sa predávajúca z predmetnej kúpnej zmluvy opätovne stala podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľnosti a následne so svojim spoluvlastníckym podielom disponovala, a to aj v rozpore s § 140 Občianskeho zákonníka a nikto zo spoluvlastníkov takýto právny úkon nenamietal podľa § 40a Občianskeho zákonníka (teda ani sťažovatelia), tak potom aj darovaciu zmluvu, ktorú uzatvorila s treťou osobou, bolo treba považovať za platnú a táto obdarovaná následne mohla disponovať so spoluvlastníckym podielom k nehnuteľnosti, ktorej sa predmet sporu týka, mohla teda tento testamentom poručiť odporcom a tento jej postup nebolo možné považovať za obchádzanie zákona.

18. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

19. Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

20. Úlohou ústavného súdu zásadne nie je posudzovať celkovú zákonnosť rozhodnutia, proti ktorému bola sťažnosť podaná, ale jeho úlohou pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je zistiť, či napadnutým rozhodnutím mohlo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd sťažovateľa. V tomto zmysle sa ústavný súd nezaoberá právnou argumentáciou všeobecných súdov, ale iba ústavnoprávnymi aspektmi konkrétnej veci (IV. ÚS 370/04).

21. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

22. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci a v súvislosti s podstatnou argumentáciou sťažovateľov (ktorí v sťažnosti namietali

možnosť odporcov odstúpiť od predmetnej kúpnej zmluvy z dôvodu ich skôr uplatneného práva na kúpu spoluvlastníckeho podielu z porušeného predkupného práva a v tej súvislosti považovali napadnuté rozhodnutie krajského súdu za nedostatočne odôvodnené a nepresvedčivé, keďže v odôvodnení svojho rozhodnutia sa krajský súd nevenoval sťažovateľmi nastolenej argumentácii vzťahu konkurencie proti sebe stojacich dvoch práv, a to práva sťažovateľov na nahradenie prejavu vôle na jednej strane a práva odporcov na odstúpenie od kúpnej zmluvy) postupoval správne.

23. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia prvostupňového súdu za ústavne konformný prejav nezávislého súdneho rozhodovania s ústavným kritériám zodpovedajúcou mierou interpretácie na vec aplikovaných zákonných ustanovení a vylučujúci možnosť porušenia základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ s týmito závermi nestotožňuje, nezakladá porušenie označených článkov ústavy a dohovoru.

24. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením v sťažnosti označených práv, sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pri jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú.

25. Napokon sa ústavný súd zaoberal aj namietaným porušením základného práva sťažovateľov vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Ústavný súd uvádza, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby

sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08).

26. Keďže ústavný súd sťažnosť v časti, v ktorej sťažovatelia namietajú porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, v ktorej sťažovatelia namietajú porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotnoprávneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2016